

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: FISH s.r.o.**, IČO 03948013, sídlem Vondroušova 1173/26, 163 00 Praha 6, *zastoupeného JUDr. Petrem Kubešem, Ph.D., advokátem, se sídlem nám. Míru 65, 339 01 Klatovy*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, *zastoupeného JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem, se sídlem Na Roudné 18, 301 00 Plzeň*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **26. 10. 2016 č. j. EK/3116/16**,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“ nebo „krajský soud“) doručenou dne 6. 12. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2016 č. j. EK/3116/16 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice (dále též „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 2. 8. 2016 č. k. MeDO-47291/2016-Sta (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím (platebním výměrem) byl žalobci dle s ust. § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, dle ust. čl. 8 obecně závazné vyhlášky města Domažlice č. 4/2010 o

místním poplatku z ubytovací kapacity a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyměřen místní poplatek z ubytovací kapacity za období IV. čtvrtletí roku 2015 a I. čtvrtletí roku 2016 v celkové částce ve výši 28.104 Kč.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a dále namítal, že správní orgány případ žalobce nesprávně posoudily a jejich rozhodnutí jsou věcně nesprávná a nezákonná, neboť nerespektují platnou právní úpravu. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je místní poplatek z ubytovací kapacity vybírán pouze za přechodné ubytování osob, od něhož je třeba striktně odlišit bydlení trvalé. Žalobce je tudíž toho názoru, že správní orgány nebyly oprávněny vyměřit místní poplatek i za osoby, které jsou u žalobce ubytované trvale, přestože u něj v ubytovacím zařízení nemají nahlášen trvalý pobyt. Žalovaný také nesprávně odkázal na kolaudační rozhodnutí k ubytovacímu objektu, podle kterého je tento objekt určen k přechodnému pobytu za úplatu. Přístup správních orgánů je dle žalobce nepřipustně formalistický, který je opakovaně zapovídan judikaturou obecných soudů i nalézací praxí soudu ústavního. Správní orgány si využitím formalistického přístupu usnadnily posuzování charakteru bydlení pouhým nahlédnutím do kolaudačního rozhodnutí příslušné budovy a občanského průkazu jejích obyvatel.

Žalobce dále poukazuje na obsah kolaudačního souhlasu s užíváním stavby a polemizuje s jeho obsahem. Kolaudační souhlas stavby povoluje dle názoru žalobce její užívání pro vymezený účel a posléze je podkladem pro to, jak je stavba zapsaná do katastru nemovitostí, přičemž je třeba mít na zřeteli, že se kolaudační souhlas formuluje jen podle převažujícího charakteru stavby s tím, že je presumováno i částečné využití jiné. Dle žalobce je logické a legální, že ve stavbě zkolaudované a evidované jako „stavba ubytovacího zařízení“ lze dlouhodobě nebo i trvalé bydlet. V této souvislosti žalobce rovněž uvedl, že skutečnost, že osoba nemá v příslušném ubytovacím objektu nahlášen trvalý pobyt, ještě automaticky nemůže znamenat, že zde trvale nebydlí. Správce poplatku se nesmí spolehnout pouze na zapsaný údaj o místě trvalého pobytu, avšak měl by vycházet z místa skutečného bydlení osoby, resp. zda ve městě pobývá jako dočasný návštěvník (turista) anebo zda tam dlouhodobě či trvalé bydlí a také pracuje.

Žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce rovněž žádal pro případ úspěchu ve věci přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, když má za to, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný zrekapituloval obsah svého rozhodnutí a na podporu své argumentace poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové vydaný pod č. j. 31 Af 20/2015, dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice č. j. 52 Af 11/2013-132 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu vydané pod sp. zn. 1 Afs 302/2015 a č. j. 3 Afs 45/2015-32. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně ničím nepodložila žádným odkazem na

příslušnou judikaturu svou žalobní argumentaci, že formalistický přístup správních orgánů v řízení je opakovaně ze strany soudů zapovídan.

Žalovaný dále uvedl, že bude-li vycházet z toho, že trvalé bydliště v České republice, na rozdíl od „přechodného místa bydlení“, může být evidováno jen jedno, pak tedy, vše co není trvalé bydliště, je pobytem přechodným. Pro zpoplatnění poplatkem z ubytovací kapacity je tedy nutná současná existence přechodného bydlení (pobytu) a k tomu úplata. Bylo by možné tolerovat případy, kdy fyzická osoba má v teritoriu obce, kde „stojí zařízení“ (vymezené v § 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), evidován trvalý pobyt (nikoliv tedy přímo v ubytovně) a tímto by jedna z podmínek zpoplatnění nebyla splněna, a proto by lůžko využitě touto osobou poplatkem z ubytovací kapacity zpoplatněno být nemělo. Jak však vyplývá ze správního spisu, fyzické osoby v obci trvalý pobyt nemají, a tím pádem pak musí nastat zákonná povinnost, že je nutné využítá lůžka takovými osobami poplatkem z ubytovací kapacity zpoplatnit. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu vydané pod č. j. 26 Cdo 2990/2000.

Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV Jednání před krajským soudem

Při ústním jednání konaném dne 7. 2. 2018 zástupce žalobce odprezentoval písemné vyhotovení žaloby a navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jakož i správního orgánu I. stupně. Žalovaný odkázal na písemné vyhotovení svého vyjádření a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního soudu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení nicotnosti, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty prvé soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Žaloba není důvodná.

a) Výchozí skutkový stav

Součástí správního spisu je přiznání k místnímu poplatku z ubytovací kapacity ze dne 9. 11. 2015, které bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 11. 11. 2015. Z tohoto přiznání vyplývá, že žalobce přihlašuje k místnímu poplatku z ubytovacího zařízení ubytovací zařízení na adrese ..., s kapacitou 50 lůžek a s datem zahájení činnosti od 1. 11. 2015. Z výkazu o počtu využitých lůžek za IV. čtvrtletí roku 2015 vyplývá, že žalobce vykázal za období listopad až prosinec 2015 49 využitých lůžek se sazbou poplatku 6 Kč za lůžko na den, tj. celkem poplatek ve výši 294 Kč. Následně byl žalobce z důvodu pochybností, zda byl poplatek za IV. čtvrtletí roku 2015 odveden ve správné výši, správním orgánem I. stupně vyzván k prokázání skutečností pro stanovení místního poplatku z ubytovací kapacity, mimo jiné k předložení všech evidenčních a domovních knih od zahájení poskytování přechodného ubytování v ubytovacím zařízení. Žalobce správnímu orgánu k jeho výzvě předložil příjmové pokladní za měsíce listopad a prosinec 2015 a dále evidenční a domovní knihy za stejné období. Z údajů v evidenčních a domovních knihách za IV. čtvrtletí roku 2015 je patrné, že žádná z osob v knihách uvedená, nemá trvalý pobyt v ubytovacím zařízení, resp. v Domažlicích. Žalobce předložil rovněž kolaudační souhlas s užíváním stavby na adrese..., ze kterého vyplývá, že účel stavby je určen pro přechodné ubytování.

Dne 11. 4. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručen výkaz o počtu využitých lůžek za I. čtvrtletí roku 2016, ze kterého vyplývá, že žalobce vykázal za období leden až únor 2016 celkem 149 využitých lůžek, což se sazbou poplatku 6 Kč za lůžko na den, činí poplatek ve výši 894 Kč. Následně byl žalobce opět jako v předchozím případě vyzván k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku. Žalobce správnímu orgánu předložil evidenční a domovní knihy za I. čtvrtletí roku 2016. Z údajů v evidenčních a domovních knihách za I. čtvrtletí roku 2016 je patrné, že žádná z osob v knihách uvedená, nemá trvalý pobyt v ubytovacím zařízení, resp. v Domažlicích.

Následně dne 2. 8. 2016 byl Městským úřadem Domažlice pod č. j. MeDO-47291/2016-Sta vydán platební výměr, kterým byl žalobci dle s ust. § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, dle ust. čl. 8 obecně závazné vyhlášky města Domažlice č. 4/2010 o místním poplatku z ubytovací kapacity a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyměřen místní poplatek z ubytovací kapacity za období IV. čtvrtletí roku 2015 a I. čtvrtletí roku 2016 v celkové částce ve výši 28.104 Kč. V odůvodnění platebního výměru je uvedeno, že dle předložené evidenční knihy bylo zjištěno, že poplatek z ubytovací kapacity za IV. čtvrtletí 2015 a I. čtvrtletí 2016 činí celkem 28.104 Kč za 4 684 využitých lůžek. Správci poplatku však byl za uvedené období uhrazen poplatek ve výši 1.188 Kč, tj. za 198 využitých lůžek. Zbývá tak doplatit poplatek z ubytovací kapacity za 4 486 lůžek (tj. 26.916 Kč). V odůvodnění bylo rovněž uvedeno, že osoby, za které provozovatel (žalobce) poplatek neodvedl, nemají v ubytovacím zařízení adresu trvalého pobytu, a proto se jedná o přechodné ubytování, a je povinnost za tyto osoby poplatek uhradit.

Proti výše uvedenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutí zamítl a platební výměr potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně shrnul dosavadní průběh řízení a obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolání žalobce. Dále se vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce. Žalovaný uvedl,

že přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Základním kritériem pro zpoplatnění ubytovací kapacity je skutečnost, že stavební objekt nebo jeho část je v souladu se stavebně právními předpisy (např. kolaudačním rozhodnutím) určen k přechodnému pobytu za úplatu. Předmětem poplatku jsou lůžka využita pro přechodné ubytování za úplatu ve veřejném i neveřejném ubytování. Ze spisového materiálu vyplývá, že kolaudační rozhodnutí bylo prvostupňovému orgánu doručeno a ubytovací kapacita tedy podléhá předmětnému místnímu poplatku. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8. 1. 2001 č. j. 26 Cdo 2990/2000, v němž je uvedeno: „Ubytování je právní vztah, v němž je ubytovatel zavázán poskytnout objednateli přechodné ubytování na dobu dohodnutou nebo na dobu vyplývající z účelu ubytování v zařízeních k tomu určených (hotely, noclehárny, ubytovny, kempy, penziony, vysokoškolské koleje, internáty a jiná zařízení) a poskytnout plnění s ubytováním spojená, přičemž objednatel (ubytovaný) je povinen zaplatit cenu ve lhůtách stanovených ubytovacími řády.“ Žalovaný dále uvedl, že již v důvodové zprávě k zákonu č. 348/2009 Sb., o změně zákona o místních poplatcích, se uvádí: „Místní poplatek z ubytovací kapacity je tradiční formou zajišťování příjmů obcí, který vyrovnává důsledky toho, že v obci celoročně nebo sezónně pobývá větší počet osob, které místních podmínek využívají a z veřejných služeb obcí zajišťovaných čerpají, avšak obec nezískává tomu odpovídající příjem do svého rozpočtu z podílu na výkonu některých daní, který je obci přiznáván a přidělován podle počtu obyvatel hlášených k trvalému pobytu.“ Místní poplatek z ubytovací kapacity se platí pouze z lůžek v ubytovnách a hotelích, neplatí se z bytů určených k trvalému bydlení a neplatí se z lůžek pronajatých k trvalému bydlení – tedy nepostihuje případy nájemního bydlení osob hlášených v obci k trvalému pobytu. Charakteristikami místního poplatku z ubytovací kapacity jsou přechodnost ubytování a ubytování za úplatu. Z tohoto vyplývá, že předmětnému poplatku podléhají všechny osoby, které jsou ubytovatelem vedeny v evidenční a domovní knize.

b) Právní posouzení věci

Správní soud při rozhodování o žalobě vycházel ze shora uvedených skutečností obsažených ve správním spisu a dále z následujících zákonných ustanovení.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále též „zákon o místních poplatcích“) *poplatek z ubytovací kapacity se vybírá v obcích a městech v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplatu.*

Dle ust. § 11 odst. 1 citovaného zákona pak rovněž platí, že: *„Nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.“*

Žalobce se neztotožňoval s názorem správních orgánů na výklad ust. § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích. Žalobce měl za to, že místní poplatek z ubytovací kapacity má být vybírán pouze v případech za přechodné ubytování osob, od něhož je třeba striktně odlišit bydlení trvalé. Z toho žalobce dovozuje, že správní orgány nebyly oprávněny vyměřit místní poplatek za osoby, které byly u žalobce ubytovány trvale, přestože u něj v ubytovacím zařízení nemají nahlášen trvalý pobyt. Žalobce poukázal na kolaudační souhlas předmětné

stavby (ubytovacího zařízení), které sice udává převažující charakter stavby, avšak je předpokládáno a je možné částečné jiné využití stavby, než jak je uvedeno v kolaudačním rozhodnutí. Soud při posuzování předmětné žaloby vycházel z výkladu hmotněprávního ustanovení § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích, které bylo ve věci správním orgánem aplikováno. Dle tohoto ustanovení platí, že: „*poplatek z ubytovací kapacity se vybírá v obcích a městech v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplatu.*“ Soud rovněž vycházel z obecně závazné vyhlášky města Domažlice, a to konkrétně z čl. 2 a 8. V čl. 2 vyhlášky č. 4/2010 o místním poplatku z ubytovací kapacity je uvedeno: „*Poplatek z ubytovací kapacity se vybírá v zařízeních určených k přechodnému ubytování za úplatu.*“ V čl. 8 citovaného vyhlášky je pak uvedeno: „*Nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu správce poplatku poplatek platebním výměrem.*“ Uvedené články vyhlášky tak vymezují předmět místního poplatku z ubytovací kapacity a ve shodě se zákonem o místních poplatcích konstatují, že místní poplatek z ubytovací kapacity zakládá pravomoc příslušného správního orgánu, pro případ nezaplacení tohoto poplatku včas nebo ve správné výši, vyměřit poplatek platebním výměrem. Soud rovněž neopomněl ani důvodovou zprávu k zákonu č. 348/2009 Sb. o změně zákona o místních poplatcích. V důvodové zprávě je uvedeno, že: „*Místní poplatek z ubytovací kapacity je tradiční formou zajišťování příjmů obcí, který vyrovnává důsledky toho, že v obci celoročně nebo sezónně pobývá větší počet osob, které místních podmínek využívají a z veřejných služeb obcí zajišťovaných čerpají, avšak obec nezískává tomu odpovídající příjem do svého rozpočtu z podílu na výnosu některých daní, který je obci přiznáván a přidělován podle počtu obyvatel hlášených k trvalému pobytu. Místní poplatek z ubytovací kapacity se platí pouze „z lůžek“ v ubytovnách a hotelích, neplatí se z bytů určených k trvalému bydlení a neplatí se „z lůžek“ pronajatých k trvalému bydlení - tedy nepostihuje případy nájemního bydlení osob hlášených v obci k trvalému pobytu.*“ K účelu poplatku z ubytovací kapacity se vyjadřuje i komentář k zákonu o místních poplatcích (PELC, Vladimír: Místní poplatky. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 81), kde je uvedeno, že poplatek z ubytovací kapacity má převážně rozpočtový význam. Je příspěvkem obci na její zvýšené náklady na udržování služeb a zařízení sloužících návštěvníkům. V daném případě je tak nutno posoudit, zda stavební objekt, který žalobce provozuje je objektem, který podléhá místnímu poplatku z ubytovací kapacity, tedy, zda toto zařízení (resp. lůžka v něm umístěná) slouží k přechodnému ubytování za úplatu. Ve smyslu zákona o místních poplatcích je ubytovací zařízení, na které se vztahuje ust. § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích, zařízení určené k přechodnému pobytu za úplatu, přičemž určujícím kritériem pro možnost zpoplatnění ubytovací kapacity je, že kolaudační rozhodnutí stanoví pro předmětný stavební objekt nebo jeho část jako účel využití přechodný pobyt za úplatu. Ve výše citovaném komentáři je rovněž uvedeno, že místnímu poplatku z ubytovací kapacity podléhá lůžková kapacita v zařízeních určených stavebními předpisy k přechodnému ubytování za úplatu. Poplatek se neplatí z bytů určených k trvalému bydlení a neplatí se ani z lůžek pronajatých k trvalému bydlení, tedy nepostihuje případy nájemního bydlení osob hlášených v obci k trvalému pobytu.

Pro daný případ je jasné a nesporné, že správní orgány byly povinny vypořádat se s otázkou, zda ubytovací zařízení poplatníka (žalobce) spadá pod ust. § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích, tedy zda je určeno k přechodnému ubytování. Dotčené ustanovení zákona o místních poplatcích je nutno vykládat tak, že rozhodné pro posouzení povinnosti platit poplatek je účel užívání předmětné nemovitosti, který je stanoven stavebně právními

předpisy. Jak bylo zmíněno již výše, v kolaudačním souhlasu s užívání stavby uvedeno, že se jedná o stavbu určenou k přechodnému ubytování osob za úplat. Z toho je patrné, že se k této stavbě ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích vztahuje povinnost žalobce odvést místní poplatek z ubytovací kapacity. Údaje uvedené v kolaudačním rozhodnutí týkající se účelu stavby jsou pro posouzení, zda je subjekt povinen hradit místní poplatek z ubytovací kapacity či nikoli primární a správní orgány z nich při posuzování případu žalobce správně vycházely. Žalobce je však toho názoru, že i přestože je v kolaudačním rozhodnutí s užívání stavby uveden jako účel stavby přechodné ubytování osob za úplat, neměla by se povinnost platit místní poplatek z ubytovací kapacity vztahovat na celé toto ubytovací zařízení, nýbrž pouze na ta lůžka, které jsou skutečně k přechodnému ubytování za úplat používána. Na lůžka, která využívají ubytované osoby trvale, by se tato povinnost vztahovat neměla.

S tímto názorem žalobce lze do určité míry souhlasit. Jak již bylo uvedeno výše, místní poplatek z ubytovací kapacity nepostihuje byty určené k trvalému bydlení a lůžka pronajatá k trvalému bydlení. Z toho lze vyvodit, že se poplatek nevztahuje na případy bydlení osob (i nájemního), které jsou v obci hlášeny k trvalému pobytu. Účelem místního poplatku je vyrovnaní zvýšených nákladů obce na zajišťování služeb, které zajišťuje jak pro svoje občany, kteří mají na území obce hlášen trvalý pobyt a na které dostává obec příspěvky ze státního rozpočtu, tak pro osoby, který trvalý pobyt v obci hlášen nemají a na které ze státního rozpočtu takové prostředky poskytované nejsou. Ve vztahu k účelu místního poplatku z ubytovací kapacity a pro posouzení, zda existuje v daném případě povinnost místní poplatek zaplatit, je rozhodné, zda má ta která osoba v obci hlášen trvalý pobyt. Z evidenčních a ubytovacích knih žalobce je patrné, že osoby, které ve svém ubytovacím zařízení ubytovává, nemají na území města Domažlic hlášen trvalý pobyt, a tudíž pobývají v ubytovacím zařízení ve smyslu zákona o místních poplatcích přechodně. Žalobce je tak z lůžek, která tyto osoby využívají, povinen platit místní poplatek z ubytovací kapacity. K tomu soud na okraj rovněž podotýká, že z předložených příjmových dokladů, založených ve správním spisu, vyplývá, že ubytované osoby platily žalobci za ubytování (krátkodobý charakter) a nikoli za nájem (dlouhodobý charakter), který by žalobci ubytované osoby platily, pokud by bydlely v ubytovacím zařízení trvale, jak tvrdí žalobce. Není tak správný závěr žalobce o tom, že není důležité, zda se v objektu zdržovaly osoby, které zde sice nebyly hlášeny k trvalému pobytu, ale formálně se zde zdržovaly dlouhodobě.

Zdejší soud se ztotožňuje s názory správních orgánů uvedenými v napadeném rozhodnutí a rovněž v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgány postupovaly v souladu s legálním výkladem ust. § 7 odst. 1 zákona o místních poplatcích a článku 2 a 8 předmětné vyhlášky města Domažlice a vydání platebních výměrů, kterými žalobci uložil zaplatit místní poplatek z ubytovací kapacity, byl v souladu se zákonem.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož neshledal na základě výše uvedené argumentace žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 7. února 2018

**JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu**

Za správnost: K.